

ser ind i Loven hverken formelt eller reelt. Bestemmelsen siger, at „lavere Takster end de, der fastsættes i Henhold til nærværende Lov, kan indføres, dog først efter Tilslutning fra Finansudvalgene“. Men i Takstlovens følgende Paragraf, § 60, om Personbefordring, staar der, efter at Grundtaksterne er fastsat i Loven, at for længere Afstande kan der fastsættes lavere Takster end dem, som fremkommer ved Beregning af Grundtakster og Tillæg. Og i § 61 om Godsbefordring staar der følgende i Bydeform: „For længere Afstande skal Fragten sættes væsentligt lavere, ligeledes skal der indføres særlige, lave Takster for Fragtstygods i større Partier, for brugt Emballage og for saadant Vognladningsgods, som efter sin Værdi og Beskaffenhed skønnes at kræve en lavere Fragt end den almindelige Vognladningstakst“. Endelig findes der i § 63 nogle tilsvarende Bestemmelser angaaende levende Dyrs Befordring. Det er med andre Ord fastsat i Loven, at der kan og skal fastsættes lavere Fragter dels for visse Varer, dels for visse Befordringer, og disse i §§ 60—63 indeholdte Bemyndigelser og Paabud paa-virkes jo ikke af Bestemmelsen i § 59 om Indhentning af Finansudvalgenes Tilslutning; idet der, som jeg før sagde, kun er Tale om lavere Takster end dem, som fastsættes „i Henhold til nærværende Lov“, altsaa ogsaa i Henhold til §§ 60—63. Det er derfor i det hele taget ikke nogen let Sag at skønne over, i hvilke Tilfælde Bestemmelsen i § 59 om Finansudvalgenes Tilslutning egentlig griber ind, og Betydningen heraf er med de andre Takstnedsættelser, som kan foretages, in mente i alt Fald ganske irrational. Forklaringen er naturligvis, at Bestemmelsen er kommet ind i 1922 i sidste Øjeblik, indsat, fordi man da ikke straks ønskede at tage Konsekvensen af Maksimaltaksternes Indførelse, men den har, som jeg sagde, aldrig hverken formelt eller reelt passet ind i Lovens øvrige Bestemmelser, og ogsaa af den Grund vil det være naturligt at forlade den.

Jeg vender mig dernæst til det næste Hovedpunkt i Kommissionens Forslag, som udelukkende tager Sigte paa Finansloven, og som er fulgt af Ministeriet i det fremlagte Forslag til Finanslov. Kommissionen udtaler herom, at en væsentlig Hindring

under den nuværende Ordning for en gennemført Økonomi med Hensyn til Udgiftsbudgettet er Forholdet til Bevillingsmyndighederne, saaledes som det har udviklet sig, idet man efterhaanden er kommet ind paa en meget stærk Specificering i Konti og Underkonti — der er henimod 300 Konti og Underkonti —, og naar alle disse Enkeltheder er gældende Lov, fristes de underordnede Myndigheder mere til at administrere efter de Bevillinger, der saaledes er givet, end efter, hvad der til enhver Tid er nødvendigt og rigtigt. Forholdet er endvidere dette, at man er kommet ind paa at opfatte de i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget givne Forklaringer og Motiveringer som bindende Forudsætninger for Summerens Anvendelse i Stedet for at opfatte dem som det, de højst kan være, naar de fremsættes 3—7 Ejerdingaar, før Pengene skal bruges: orienterende Oplysninger og foreløbige Overvejelser. Det Forslag til Budget, som Kommissionen stiller, og som er optaget paa Finanslovsforslaget i den Form, som Kommissionen har givet det, er altsaa mindre detaljeret end det hidtil brugte, men det indeholder dog ca. 80 Konti, saa det er alligevel ret stærkt specificeret. Man har derved efter min Mening naaet Formaalet og naaet det, uden at Budgettet paa nogen Maade kan siges at være for summarisk; det er unægtelig blevet adskillig lettere at overskue.

Paa Finanslovsforslaget har man dernæst i Overensstemmelse med disse Betragtninger samlet alle de Bemyndigelser, der ønskes i Forbindelse med Budgettet, og saaledes at Anmærkningerne, der rummer en lige saa specificeret Redegørelse som tidligere for Anvendelse af de paa Finansloven søgte Bevillinger, efter Kommissionens Forslag indledes med følgende Passus: „De i nedenstaaende Anmærkninger indeholdte Oplysninger er af orienterende Natur; de angiver Styrelsens foreløbige Overvejelser under Budgettets Udarbejdelse og er ikke bindende med Hensyn til Anvendelsen af de opførte Beløb.“

Altsaa: de paa Finansloven opførte Konti og disses Beløb binder Administrationen og binder den saaledes, at den maa stille Ændringsforslag, hvis den ønsker at